

EL GIRONA FC DELS ANYS TRENTA

MEMÒRIA D'UNA ÈPOCA EN QUÈ LA PRÀCTICA DEL FUTBOL ERA FORÇA MÉS RUDIMENTÀRIA QUE ARA I SER SEGUIDOR D'UN EQUIP PODIA ACABAR ESSENT UN PROBLEMA

Quan jo tenia dotze o tretze anys em vaig aficionar al futbol. Donar cops a una pilota, fos de goma o de parracs, ja ho havia fet des de molt abans. Però la novetat era assistir als partits que se celebraven a Vista Alegre, llegir les cròniques esportives, i donar-me d'alta com a soci infantil del club local. Ja abans alguna vegada pujant a les Pedreres, en passar per l'anomenat *palco dels Sastres*, havia donat una ullada a l'estadi. També havia presenciat partits d'aficionats al camp de Mart de la Devesa, al camp dels Salesians, i també en el pati de l'Hospici. Però tot va ser assistir a un partit dels de debò a l'estadi i convertir-me en un apassionat de la pilota. Després d'inscriure'm com a soci infantil del Girona, pagava una quota d'una pesseta mensual i tenia dret a presenciar tots els partits.

ENRIC MIRAMBELL I BELLOC > TEXT

Les instal·lacions del camp de Vista Alegre eren molt rudimentàries. Però quan el nostre equip pujà de categoria, passà a militar en la Primera Catalana, i es disposà a rebre en partits de campionat els primers equips del Barcelona i de l'Espanyol, les coses anaren canviant. I també el nombre d'espectadors es va multiplicar. Primerament el camp de joc era de terra, sense gespa. Hores abans del començament del partit el mateix massatgista, home que servia per a tot el que calgués, anava marcant les línies reglamentàries sobre el terreny amb una regadora que contenia calç. Quan es plantà per primera vegada la gespa, els aficionats anaven a mirar com anava creixent. Quan ja començava a prendre forma, aparegué una plaga de paràsits que amenaçava de deteriorar-

la. Per combatre aquella malura s'hi deixaren anar uns ànecs que es menjaven aquells animalots. Naturalment, quan hi havia partit els ànecs s'havien de retirar.

Quan es plantà per primera vegada la gespa, els aficionats anaven a mirar com anava creixent

Un públic molt proper

La separació entre el camp de joc i el públic era mínima, amb una tanca d'obra de poc més d'un metre d'altura. La distància era tan escassa que estirant el braç gairebé es podien tocar amb la mà els jugadors quan tiraven un córner o un fora de banda.

EXPOSICIÓ: GIRONA. CRÒNICA DELS 30. OCI, ESPORT I CULTURA / FUNDACIÓ "LA CAIXA"

**>> El Girona FC
dels anys trenta.**

La major part del públic presenciava els partits a peu dret. Hi havia un sol banc, situat arran de la paret que separava el camp de joc de la zona destinada al públic. Però només hi solien seure les senyores; els homes s'estaven drets. En el lateral de llevant, que a les tardes era assolat, s'hi disposaren unes llotges, que eren ocupades pels directius, la premsa i, si hi acudia, alguna autoritat. Progressivament s'anaren millorant les instal·lacions. Darrere les esmentades llotges s'hi construí una tribuna elevada, que ocupaven els que es podien permetre pagar el suplement corresponent. També s'anaren construint graderies tot al voltant del camp. Jo havia vist el porter del primer equip, que era paleta de professió, treballant en la construcció de la graderia. Evidentment, no tenia pas un contracte milionari. Per descomptat, no hi havia cap protecció en cas de pluja: quan plovia, tots els espectadors veïen el partit amb la sola protecció del paraigua.

Plantar la família

El camp no disposava d'il·luminació elèctrica. Tots els partits s'havien de jugar amb llum natural. Per tant, els horaris anaven variant d'acord amb el sol. Fora dels mesos d'estiu anàvem amb l'hora solar, de manera que els mesos de novembre i desembre a les cinc de la tarda ja era fosc. Aleshores el partit havia de començar a les tres. Com que els dies festius era costum en moltes cases dinar més tard que els laborables, moltes vegades el futbol espatllava l'àpat familiar i creava alguns problemes, tret que fossin tots els de casa els que volguessin anar a l'estadi, cosa que no era pas l'habitual. I si el partit coincidia

Tots els partits s'havien de jugar amb llum natural. Per tant, els horaris anaven variant d'acord amb el sol

amb alguna festa familiar, en la qual el dinar era el moment culminant de la convivència, es podia produir un petit drama de família. Aixecar-se de taula abans d'hora i deixar la família plantada, per tal de no fer tard al partit, no era pas fàcilment tolerat.

A la sortida del futbol encara es podia anar al cine o al teatre. A aquella edat el meu cine no era pas cap dels de la plaça de Sant Agustí, ni el meu teatre el de la plaça del Vi. Els jovenets anàvem al Centre Cultural del carrer de la Força, a la placeta que ara porta el nom de plaça de l'Institut Vell. Allà uns diumenges es podien veure pel·lícules aptes per a tots els públics i en altres ocasions teatre d'aficionats. Les vetllades teatrals solien consistir en una obra dramàtica en tres actes i un sàinet d'un acte, que servia per esbravar el dramatismes. El trajecte des de Vista Alegre fins al capdamunt del carrer de la Força era bastant llarg, i calia anar a bon pas per tal d'arribar a temps a l'espectacle.

“Miss Girona 1934” en el camp del Girona F. C.

Carme Albertí, als pocs dies d'ésser elegida “Miss Girona 1934”, fou invitada per la Junta del Girona F. C. per a tirar el “kik-off” en un partit de futbol.

Aquest reportatge gràfic de Carles Pinedo expressa uns moments ben interessants d'aquella tarda. Carme Albertí apareix ací llançant la pilota en el moment inicial i també es veu en la llotja d'honor, voltada de les seves amigues, seguint amb entusiasme les incidències del partit.

PC

PC

Els altres resultats

Els espectadors només coneixíem el resultat del partit que havíem presenciat. Per saber com anava el campionat calia assabentar-se dels resultats dels altres partits de la competició. Això no era pas fàcil com ara. Les comunicacions eren molt deficientes. A la Rambla, els bars Norat -de sota la volta- i Montaña -ja més a prop del Pont de Pedra- mostraven al públic els resultats de tots els partits. A can Norat els anotaven a la gran vidriera exterior, i a can Montaña en una pissarra que posaven a l'entrada de l'establiment. Rebiem la notícia per telèfon. Però no hi havia encara l'automàtic, i moltes vegades les línies estaven ocupades, de manera que calia una bona espera. Sovint a l'hora de sopar encara no es podien saber els resultats dels partits jugats a primera hora de la tarda. Quan el Girona jugava fora de casa, l'espera resultava més angoixant. L'any 1933 s'inaugurà l'emissora de Ràdio Girona, i els qui tenien receptor o sabien on anar a escoltar-la eren els que disposaven de millor informació.

>> *A la dreta, fragment del suplement literari de L'Autonomista.*

A dalt, la placa que deixa constància de la fundació del Girona, a la Rambla de Girona.

El dilluns no es publicaven els diaris del matí. Només sortia l'anomenada *Hoja del Lunes*, que no contenia gaire informació, i escasses cròniques esportives. Per tenir una informació completa, acompanyada d'algunes fotografies de les jugades més destacades dels principals equips, s'havia d'esperar l'arribada del *Mundo Deportivo*, que sortia a la tarda i venia en el darrer tren que tenia l'entrada a Girona, entorn de les nou del vespre. El venedor dels diaris, en el trajecte des de l'estació fins al seu quiosc del capdamunt de la Rambla, anava pregonant el que els més

apassionats del futbol esperaven. Pel camí ja era escomès pels compradors, i arribava al quiosc amb el producte ja mig venut.

La meua afició futbolística no va durar gaire; s'acabà durant la guerra del trenta-sis. Se suspengueren les competicions. L'equip s'anà desintegrant a causa de la mobilització. La tarda trista d'un diumenge vaig presenciar el darrer partit que es va celebrar en aquell anòmal període, i el meu darrer partit com a aficionat incondicional del Girona. Estava núvol, feia un fred cru, i encara ho semblava més per la fredor de l'ambient. No hi havia entusiasme ni en els jugadors ni en l'escàs públic que els hauria hagut d'animar. Després de la guerra altres coses em motivaren més que el futbol i no vaig tornar a presenciar cap més partit. Però tot i la meua dimissió com a aficionat en actiu, sempre que juga el Girona m'interessa conèixer el resultat del partit.

Enric Mirambell i Belloc és cronista oficial de la ciutat de Girona.

A la Rambla, els bars Norat i Montaña mostraven al públic els resultats de tots els partits. Rebiem la notícia per telèfon